

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **JUDr. K. F.**, proti žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. 3-OKZ/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2015, čj. 36 Ad 38/2013 – 70,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2015, čj. 36 Ad 38/2013 – 70, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech kázeňských ze dne 4. 4. 2013, č. K-JMK-527/2013, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „Služební zákon“), kterého se měla dopustit tím, že dne 5. 2. 2013 v době kolem 17:15 hod., v jídelně školícího a rekreačního zařízení Riviera v Podhradí nad Dyjí, při instrukčně metodickém zaměstnání vedoucích příslušníků a příslušníků z problematiky hospodářské kriminality Policie České republiky, za přítomnosti asi 40 osob, zareagovala na přednášce kpt. Mgr. Bc. Ing. B. J. na téma objasňování internetových obchodů a možnosti reklamace poškozeného zboží, po odeznění části věty „... já jsem si také v e-shopu koupila...“ srozumitelným výkřikem otázky ze svého místa usazení ve znění „Co to bylo, nějaký robertek?“, přičemž prezentující dokončila větu slovy „... nafukovací bazén, který byl prasklý...“. Tímto slovním vyjádřením, vnímaným přítomnými příslušníky v údajně nevhodném erotickém

smyslu, měla veřejně narušit požadovanou úroveň služební kázně tím, že nectila úctu a čest prezentující policistky, tedy měla porušit svoji povinnost chovat se důstojně, ohleduplně při dodržování pravidel slušného a společenského chování, včetně porušení povinnosti dbát, aby vztahy vůči ostatním příslušníkům Policie České republiky byly založeny na základě profesní kolegiality, vzájemné úcty a respektování zásad slušného a korektního jednání, přičemž měla vědět, že může svým jednáním tuto služební povinnost porušit, ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že služební povinnost neporuší. Tímto svým jednáním měla žalobkyně porušit služební povinnost dodržovat služební zdvořilost podle § 45 odst. 1 písm. a), písm. e) služebního zákona ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona, s čl. 1 odst. 1, odst. 2, čl. 2 písm. a) závazného pokynu policejního prezidenta č. 181/2006 a s částí 4 písm. b) přílohy č. 1 (Etický kodex PČR) k rozkazu policejního prezidenta č. 154/2011, o profesní etice PČR. Správní orgán prvního stupně upustil od uložení kázeňského trestu, neboť postačilo samotné projednání kárného přestupku.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 7. 2013, č. 3-OKZ/2013, změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části výroku tak, že žalobkyni za kázeňský přestupek uložil kázeňský trest písemným napomenutím, a ve zbytku výroku jej potvrdil. Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala včasnou žalobu.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl předmětnou žalobu. Námitku žalobkyně, že v řízení došlo k porušení § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pro zpřísnění trestu žalovaným, neshledal soud jako důvodnou. Krajský soud sice připustil subsidiární použití správního řádu i v řízení ve věcech služebního poměru, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 3 Ads 133/2012 - 19. Speciální úprava ve služebním zákoně však vylučuje aplikaci § 90 odst. 3 s. ř., neboť podle § 190 odst. 8 služebního zákona, jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zrušit a řízení zastavit; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Tato úprava tedy neobsahuje žádné omezení podle zásady „*zákazu reformationis in peius*“, a proto žalovanému nic nebránilo, aby změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že uložil žalobkyni trest písemným napomenutím.

[4] Soud dále nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení důkazu výsledkem svědkyně kpt. Ing. Mgr. Bc. B. J., která sama údajně chtěla doplnit svojí svědeckou výpověď z kázeňského řízení, neboť žalobkyně již měla možnost při jejím výsledku v kázeňském řízení jí klást otázky, a proto jej soud považoval za nadbytečný.

[5] Pochybení neshledal soud ani ve skutečnosti, že vedením kázeňského řízení byl služebním funkcionářem pověřen stejný příslušník, který podal podnět k zahájení řízení (plk. D.) a zároveň byl v řízení v postavení svědka. Podjatost pověřeného služebního funkcionáře nevyvolává skutečnost, že při kázeňském řízení vychází z vlastních zjištění o plnění služebních povinností podřízeným příslušníkem. Soud neshledal pochybení v tom, že část kázeňského řízení vedl plk. D., ačkoli na základě jím sepsaného úředního záznamu bylo kázeňské řízení zahájeno. Poté, co žalobkyně navrhla plk. D. vyslechnout jako

svědka, byl vedením kázeňského řízení pověřen mjr. Mgr. H., který následně provedl výslech plk. D. jakožto svědka.

[6] Námitku, že v kázeňském řízení nebylo vydáno usnesení či rozhodnutí o změně pověřené osoby, neshledal soud důvodnou. Povinnost vydat takovéto usnesení nevyplývá ze služebního zákona. Ustanovení § 186 odst. 1 služebního zákona naopak stanoví, že kázeňské řízení se vede ústně, přičemž toliko o ústním jednání a o důležitých úkonech v řízení se vyhotovuje písemný záznam.

[7] Žalobkyně byla přítomna u výslechu všech svědků a právo klást otázky svědkům jí nebylo upřeno. Není tak zřejmé, čím mohla být žalobkyně dotčena na veřejných subjektivních právech. Žalobkyně rovněž nekonkretizovala příslušná ustanovení s. ř., která měla být porušena v důsledku přítomnosti plk. Ing. Š. či mjr. Š. u výslechu svědků. Vliv na nezákonnost rozhodnutí nemohla mít ani skutečnost, že rozhodnutí prvního stupně zpracoval kpt. K., který k tomu byl pověřen služebním funkcionářem.

[8] Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech tím, že o námitce podjatosti nebylo vydáno usnesení podle § 14 odst. 2 s. ř. Je sice pravdou, že institut podjatosti není v řízeních ve věcech služebního poměru vyloučen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, 3 Ads 133/2012 - 19), avšak s ohledem na preferovanou neformálnost řízení a znění § 186 odst. 1 služebního zákona postačilo, aby byla žalobkyně o posouzení námitky podjatosti pouze písemně vyrozuměna. Subsidiární užití § 14 odst. 2 s. ř. je podle krajského soudu vyloučeno z důvodu, že pro uložení kázeňského trestu je stanovena dvouměsíční subjektivní lhůta (§ 186 odst. 9 služebního zákona), a pokud by mělo být o námitce podjatosti rozhodováno usnesením s možností podat odvolání, bylo by velice obtížné pravomocně rozhodnout v této dvouměsíční lhůtě.

[9] V řízení nebylo sporu o tom, že se žalobkyně dopustila uvedeného jednání, soud se tedy následně zabýval spornou otázkou, zda jednání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu kázeňského přestupku. Žalobkyně namítala, že způsob vedení prezentace auditorium vnímalo jako již neoficiální část zaměstnání. K tomu soud uvedl, že ze svědeckých výpovědí a z vyjádření samotné žalobkyně ze dne 18. 2. 2013 vyplynulo, že služební zaměstnání daného dne bylo ukončeno až po 17:00 hod., tedy po přednášce kpt. J. Soud připustil, že o úrovni prezentace kpt. J. lze mít jisté pochybnosti. Většina svědků však nezaznamenala, že by přednáška měla sexuální či erotický podtext. Otázka žalobkyně byla slyšitelná všem vypovídajícím svědkům. Výkřik jednoho z kolegů, který v reakci na prezentaci o gumách měl tyto přirovnat ke kondomům, nesměřoval vůči žádnému z ostatních příslušníků, ani vůči kpt. J., a nemohl tak narušit služební zdvořilost vůči ostatním příslušníkům. Výrok žalobkyně nesporně směřoval do oblasti lidské důstojnosti a sexuality kpt. J., do její privátní a intimní oblasti. Lze jej považovat za výrok nevhodný, urážlivý a odporující pravidlům služební zdvořilosti a vzájemné úcty mezi příslušníky. Na tuto skutečnost nemůže mít vliv ani argumentace žalobkyně, že kpt. J. svými nevhodnými sexuálními projevy na pracovišti dlouhodobě a opakovaně sama snižuje svou důstojnost a vážnost. Výrok žalobkyně zazněl v prostředí, ve kterém se nenacházeli jen nejbližší spolupracovníci žalobkyně či kpt. J., ale rovněž osoby těchto vztahů a prostředí neznalé. Soud připustil, že výrok by vyzněl jinak ve společnosti úzkého okruhu nejbližších

spolupracovníků, nikoli již však na oficiální akci, na níž se nacházely i další osoby, které nejsou do intimních záležitostí kpt. J. zasvěceny. Soud tedy uzavřel, že stejně jako služební funkcionáři obou stupňů dospěl k závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty daného kárného přestupku.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností. V té namítá, že svojí poznámku myslela jako pouhý žert pro obveselení přítomných prezentace kpt. J., přičemž většina posluchačů včetně stěžovatelky se domnívala, že se již nejedná o oficiální část zaměstnání. O několik dní později po zahájení kázeňského řízení jí kpt. J. potvrdila, že se jí předmětná poznámka nikterak nedotkla a pochopila jí jen jako vtip, a proto ani ona sama nepodala podnět k zahájení kázeňského řízení. Avšak při výslechu dne 25. 2. 2013 kpt. J. vypovídala zcela opačně. V únoru 2015 se stěžovatelka opět setkala s kpt. J., která jí sdělila, že v rámci kázeňského řízení na ní byl vyvinut nátlak ze strany služebních funkcionářů, aby vypovídala v neprospěch stěžovatelky. Kpt. J. dále uvedla, že chce svojí výpověď změnit, a to při jejím výslechu před krajským soudem. Stěžovatelka všechny tyto skutečnosti sdělila krajskému soudu a trvala na provedení jejího výslechu. Soud však návrh na její výslech zamítl jako nadbytečný s velice strohým odůvodněním, že její výpověď z kázeňského řízení považuje za dostatečnou, přičemž stěžovatelka byla osobně přítomná jejímu výslechu. Zamítnutí návrhu na její výslech je v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolu č. 11.

[11] Stěžovatelka dále uvádí, že v kázeňském řízení byla porušena zásada volného hodnocení důkazů podle § 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zásada materiální pravdy podle § 3 odst. 4 téhož zákona a pravidla spravedlivého procesu. V kárném řízení byla konstatována a dokazována pouze verze předložená služebními funkcionáři a na svědkyni J. byl služebními funkcionáři vyvinut nátlak. Žádný ze služebních funkcionářů vedoucích kárné a následné odvolací řízení ani krajský soud nepřihlédl ke skutečnosti, že stěžovatelka nebyla po celou dobu trvání jejího služebního poměru (19 let) kázeňsky řešena.

[12] Dále namítá porušení § 186 odst. 2 služebního zákona ze strany služebních funkcionářů, jelikož autorem podnětu k zahájení kárného řízení byl plk. D., který byl následně pověřen vedením samotného kárného řízení, v rámci kterého prováděl osobně výslechy všech svědků. Z § 186 odst. 2 služebního zákona však vyplývá, že osoba podávající podnět k zahájení kárného řízení musí být vyslechnuta jako svědek. Plk. D. tedy od počátku zahájení daného řízení věděl nebo vědět alespoň měl, že musí být vyslechnut jako svědek, avšak řízení vedl až do doby, kdy stěžovatelka právě s odkazem na § 186 odst. 2 služebního zákona navrhla jeho výslech. Krajský soud toto jednání neshledal jako pochybení, přičemž uvedl, že mu není zřejmé, jakým způsobem mělo k porušení daného ustanovení dojít. Dle stěžovatelky právě výpověď kpt. J. učiněná pod nátlakem měla zásadní dopad na výsledek celého kárného řízení. Pokud by krajský soud provedl navržený výslech svědkyně, bylo by mu zřejmé, že byl na ni při výpovědi před služebními

funkcionářem vyvinut nátlak, což bylo důvodem, proč vedl dané řízení právě plk. D. Dále stěžovatelka popisuje osobní zášť plk. D. vůči její osobě.

[13] Stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 - 62, který se zabýval podmínkami pro omezení práva osoby obviněné vyslýchat a dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch. Dále stěžovatelka poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 671/09, sp. zn. II. ÚS 363/03 a sp. zn. I. ÚS 1534/08, které řešily aplikaci zásady volného hodnocení důkazů a porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod z důvodu nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. Závěrem stěžovatelka navrhl, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 13. 8. 2015, ve kterém uvedl, že se zcela ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku. Odkázal na písemný záznam o výslechu svědkyně J. ze dne 25. 2. 2013, ze kterého vyplývá, že svědkyni nikdo nenutil, ani jí nevyhrožoval, aby vypovídala určitým způsobem. V této souvislosti poukázal na vysokoškolské vzdělání svědkyně, která si tak byla vědoma možných následků křivé výpovědi. Namítl účelovost obrany stěžovatelky a dále detailně popsal postavení a úlohu služebního funkcionáře ve vztahu k podřízeným. Trval na tom, že od počátku jednali vedoucí policista i služební funkcionář způsobem zcela přiměřeným a nepodjatým. Zdůraznil, že zabezpečení dodržování služební kázně je potřebné k tomu, aby mohl být v zájmu společnosti plněn důležitý zájem služby (§ 201 odst. 1 služebního zákona). K uvedenému cíli je bezpochyby nezbytné dodržovat i pravidla služební zdvořilosti [§ 45 odst. 1 písm. e) služebního zákona]. V této souvislosti rovněž odkázal na závazný pokyn policejního prezidenta č. 181 ze dne 4. 12. 2006 a Etický kodex Policie ČR. Ustanovení § 77 odst. 7 a odst. 9 služebního zákona upravuje kritérium principu subordinační, ze kterého lze vyjádřit tzv. presumpci správnosti rozhodování jako vedoucího příslušníka, tak i služebního funkcionáře. K námitce porušení § 186 odst. 2 služebního zákona uvedl, že v rámci logického posouzení nemůže být takový požadavek relevantní, neboť se nejedná o navrhovatele řízení přestupkového, nýbrž řízení kázeňského, v rámci kterého vedoucí příslušník nemůže být osobou povinnou k výslechu podle § 186 odst. 2 služebního zákona, neboť pouze vykonává pravomoc vyplývající z § 45 odst. 2 písm. d) služebního zákona. Ohledně posouzení všech okolností při ukládání kázeňského trestu žalovaný plně odkazuje na prvostupňové rozhodnutí. Pouze jakýsi principiální odpor stěžovatelky zbytečně vede k zatěžování příslušných orgánů a její vystupování a vyjadřování v řízení před krajským soudem dokládá její svérázný přístup k plnění služební zdvořilosti, který je zjevně nad rámec jejího práva na obhajobu. Ze spisového materiálu je zjevné, že vedoucí policista ani služební funkcionář nejednali libovolně, předpojatě či diskriminačně, a že v rámci prvostupňového ani odvolacího řízení nebyl vůči stěžovateli porušen princip spravedlivého procesu. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že si je vědom principu subordinační, který se prolíná služebním poměrem příslušníků Policie ČR, stejně jako skutečnosti, že jednotliví příslušníci vstupují do služebního poměru dobrovolně a s vědomím, že budou některá jejich práva omezena za účelem řádného výkonu služby. Nelze však absolutně oddělit řízení v režimu podle služebního zákona od řízení správního či přestupkového, neboť v každém z nich se projevují základní zásady a pravidla správního trestání. Zde má kasační soud na mysli zejména práva osob obviněných z jednání v rozporu s příslušnou zákonnou normou, jejich respektování a efektivní ochranu.

[18] V první řadě zdejší soud zdůrazňuje, že okolnosti zahájení a vedení kárného řízení vůči stěžovateli indikují ne zcela standardní průběh tohoto řízení. Je pravdou, že dle § 45 odst. 2 písm. d) služebního zákona služebně nadřízený příslušník má povinnost vyvozovat důsledky z porušení služebních povinností. Avšak z § 186 odst. 2 služebního zákona vyplývá, že *„příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhnout důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.“* V posuzovaném případě podal podnět k zahájení kárného řízení služební funkcionář, který tedy měl, v souladu s § 186 odst. 2 služebního zákona, vědět, že musí být v rámci daného řízení vyslechnut jako svědek. Bylo tedy pochybením, že následně vedl kárné řízení do doby, než byl stěžovatelkou navržen jako svědek, a to rovněž za situace, ve které bylo možné vedením daného řízení pověřit jiného služebního funkcionáře, což se i následně stalo. Plk. D. měl od samého počátku kárného řízení vědět, že musí být vyslechnut jako svědek bez ohledu, zda jej stěžovatelka následně jako svědka navrhla, a tuto skutečnost sdělit nadřízenému s tím, aby vedením řízení pověřil jiného služebního funkcionáře. Povinnost provést výslech osoby podávající podnět totiž výslovně vyplývá z citovaného ustanovení služebního zákona. Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že u osoby podávající podnět k zahájení kárného řízení se zároveň předpokládá i do jisté míry její zájem na výsledku daného kárného řízení, který se může projevit např. i při výsleších svědků. Proto je nezbytné zachovat v rámci kárného řízení institut nestrannosti a pověřit vedením řízení osobu odlišnou od té, která iniciovala zahájení daného řízení. Nelze tedy souhlasit s názorem krajského soudu, že není zřejmé, jakým způsobem mělo být toto ustanovení porušeno.

[19] Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu ohledně zamítnutí návrhu na výslech svědkyně J. Nelze přisvědčit názoru, že její výslech by byl nadbytečný. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. *„soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.“* Posouzení, které z navržených důkazů budou provedeny a které nikoli, je tedy na soudu. Přitom však musí brát v potaz předmět řízení včetně všech relevantních okolností dané věci. Rovněž *„[...] má zkoumat, zda je skutečnost, jež má být příslušným důkazem prokázána, podstatná pro rozhodnutí o věci samé, či nikoliv. NSS v rozsudku z 16. 2. 2005, sp. zn. 6 A 109/2000 (583/2005 Sb. NSS), zdůraznil, že předmětem dokazování v řízení před soudem jsou vždy toliko konkrétní individuální skutečnosti, které jsou*

*rozhodující z hlediska předmětu řízení; nerozhodné skutečnosti soud z dokazování vyloučí. S oprávněním soudu zvolit, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 SŘS), je neodmyslitelně spjata povinnost takový postup odůvodnit, tedy řádně a přesvědčivě vyložit, proč soud navržený důkaz neprovedl” (Martin Brus: *Judikatura NSS: Dokazování v soudním řízení*, [Soudní rozhledy 1/2015, s. 2]). Tyto závěry byly rovněž uvedeny např. v usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03 (22/2004 USu.), nebo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004 (618/2005 Sb. NSS). Soud tedy musí při posuzování důkazního návrhu zkoumat veškeré relevantní okolnosti daného případu a nikoli na úkor práv účastníka řízení naplňovat zásadu ekonomie řízení.*

[20] V posuzované věci, jak již bylo uvedeno výše, bylo pochybením, že předmětné kárné řízení, včetně výslechu klíčové svědkyně J., vedl služební funkcionář, který inicioval zahájení řízení. Zároveň stěžovatelka krajskému soudu při ústním jednání výslovně sdělila, že navrhuje opakovaný výslech svědkyně s odůvodněním, že byl na svědkyni v rámci kárného řízení vyvinut nátlak a její výpověď nebyla učiněna svobodně. Byly zde tedy okolnosti nasvědčující nezbytnosti provedení navrženého důkazu a krajský soud jej provést měl. Nezbytnost provedení navrženého důkazu odůvodňuje i skutečnost, že se jedná o oblast správního trestání. Tím, že krajský soud důkaz neprovedl, zapříčinil tak vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Tímto pochybením totiž porušil právo stěžovatelky na spravedlivý proces garantovaný čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[21] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Proto zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, přičemž krajský soud v rámci řízení doplní dokazování o svědeckou výpověď kpt. J., případně i dalších účastníků instrukčně metodického zaměstnání, a bude dále vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud nepředepisuje, co bude obsahem výpovědí navržené svědkyně a případných dalších svědků. Avšak považuje za nutné konstatovat, že krajský soud by měl posoudit naplnění materiální stránky daného kázeňského přestupku i z obsahu výpovědí kpt. J. a dalších případných svědků. Krajský soud bude rovněž zkoumat, zda byla svědkyně jakkoli ovlivňována při výslechu. Pokud z její výpovědi vyplyne, že na ní byl ze strany služebních funkcionářů či dalších osob participujících na vedení daného řízení vyvinut nátlak nebo jiná forma ovlivňování, měl by krajský soud dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu rozhodnutí žalovaného i orgánu prvního stupně zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. V takovém případě však bude krajský soud zkoumat i důvody, pro které svědkyně změnila svojí výpověď, a věrohodnost těchto důvodů.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[23] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. shledal jako důvodnou a zrušil rozsudek krajského soudu.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti nerozhodl Nejvyšší správní soud, jelikož v případě zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení, o nákladech rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu